

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 74.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392388096/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

som et Suk gennem Klassen, Mester Linné greb sin Bog og udbrød: «Nå videre!»

Men Tue sad og rystede på sin Bænk, hvad var det dog nu, han havde gjort? o, Anton, Anton — han blussede af Skam, dér han sad, og Gråden steg ham i Halsen — men nej, nej, de skulde ikke få Ret — Alf og Anton skulde ikke glemmes, skulde ikke trænges bort af den nye — anden — bare fordi han var smuk og levede, mens de smuldrede i deres Grave — han vilde ikke mere se på ham — —

En Klokke slog et Sted inde i Huset — alle Drengene foer i Vejret, fløj ud på Gulvet mellem hverandre, skrigende og stampende, knaldende Pultlågene i — Tue så forvirret og opbragt på dem — hvor var de dog simple og rå — og se, selv den kønne Dreng var med — —

«Nå, min Ven, nu skal du ned og lege med dine nye Kammerater,» sagde Mester Linné og lagde sin Hånd på hans Skulder.

Tues Hjærte brændte, de nye Kammerater — jo, han skulde — men da han kom ned på den gruslagte Plads bag Huset, glemte han Skolen og det Hele, ti dér, bag det lille Stakit, lå jo Engene for ham, så flade, stille og grønne, skiftende under Sol og Skygge, mens den lille, hvide Kirke tændtes og sluktes som et Alterlys i det skovblå Fjerne.

Tue stod ved Stakitet, hvor Græsstråene stak ind, hans Øjne skinnede af Glæde, Engene havde bragt ham en venlig Hilsen fra Hjemmet — og dér ovre — han skyggede med Hånden for Solen — under Vilstrup Bankedrag, hvor det glimtede i en Gavlrude — var det ikke Birtes Hus under Herrehovedets Træer og — — —

— — et Ryk så han tumlede omkring og faldt ned i Gruset, og et triumferende Skrig — omkring ham stod hele Drengeflokken, skralende af fuld Hals: «Se, hvor han drat!» «Ja, hvor skulde han kunne stå på